

Sygn. akt *XVII AmE 144/17*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Małgorzata Perdion-Kalicka</i>
Protokolant –	sekretarz sądowy Wioleta Donoch

po rozpoznaniu 10 kwietnia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania ***(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M.***

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki***

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 10 stycznia 2017 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Sygn. akt *XVII AmE 144/17*

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 stycznia 2017 r., znak: (...) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorstwu działającemu w zakresie obrotu paliwami ciekłymi pod firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości M., Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że przedsiębiorstwo to naruszyło warunki koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa URE z 12 kwietnia 2014 r., nr (...) – jej przedmiot i zakres, tj. pkt nr 2.2.4. i 2.4.1. w ten sposób, że:

- prowadziło działalność koncesjonowaną niezgodnie z przedmiotem i zakresem ww. koncesji, tj. prowadziło obrót paliwami ciekłymi na stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości (...), (...)-(...) G. oraz przy wykorzystaniu środka transportu,
- wprowadziło do obrotu olej napędowy o jakości niezgodnej z wymogami zawartymi w rozporządzeniu jakościowym,

- wprowadziło do obrotu benzynę bezołowiową PB 95 o jakości niezgodnej z wymogami zawartymi w rozporządzeniu jakościowym,
- nie zawiadomiło Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej ww. koncesją, tj. rozszerzeniu przedmiotu zakresu działalności o sprzedaż paliw na stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości (...), (...)-(...) G. i sprzedaż paliw ciekłych przy wykorzystaniu środka transportu oraz o zmianie adresu siedziby Koncesjonariusza.

Za wyżej opisane działanie, Prezes URE wymierzył przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. karę pieniężną w wysokości 42 500 zł. Kara ta stanowi ok. (...) przychodu osiągniętego w 2015 roku z koncesjonowanej działalności gospodarczej spółki (...) Sp. z o.o.

Od powyższej decyzji powód wniósł odwołanie, zaskarżając ją w całości. Decyzji zarzucił naruszenie:

1. art. 7, 77 § 1 i art. 80 k.p.a. mające istotny wpływ na wynik sprawy, a polegające na niewyczerpującym zebraniu i rozpatrzeniu całego materiału dowodowego i niepodjęciu wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i załatwienia sprawy, nadto polegające na błędnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego oraz powierzchownej analizie sytuacji materialnej przedsiębiorcy, co w konsekwencji spowodowało wymierzenie przedsiębiorcy kary pieniężnej w znacznej wysokości, tj. 42 500 zł;
2. art. 8 k.p.a. mające istotny wpływ na wynik sprawy, a polegające na działaniu w sposób pozbawiony wymaganej bezstronności, powierzchowny, a przez to w sposób obniżający zaufanie strony do organu;
3. art. 56 ust. 6 ustawy prawo energetyczne poprzez jego niewłaściwą wykładnię i zastosowanie, polegające na uznaniu, że stopień szkodliwości czynu, którego dopuścił się przedsiębiorca był znaczny.

Stawiając powyższe zarzuty powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania ewentualnie o jej uchylenie i przekazanie do ponownego rozpoznania.

W odwołaniu powód podał, iż przedsiębiorca w dniu 6 kwietnia 2016 r. zwrócił się do Prezesa URE z wnioskiem o rozszerzenie przedmiotu i zakresu udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Jednakże Prezes URE decyzją z 16 września 2016 r. umorzył postępowanie w sprawie na podstawie art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy prawo energetyczne oraz innych ustaw. Pomimo tego, że powód zaskarżył decyzję w całości, to jednak w uzasadnieniu nie kwestionował okoliczności ustalonych przez Prezesa URE dotyczących działań powoda, które odbiegały od warunków koncesji. Natomiast strona powodowa wskazywała na nieprawidłowe zastosowanie przez Prezesa URE przepisów prawa podczas ustalania kary pieniężnej wymierzonej powodowi przy uwzględnieniu: stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia, dotychczasowego zachowania podmiotu oraz sytuacji finansowej. Powód podniósł, iż w 2016 roku koncesjonariusz zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej. Natomiast decyzją z 6 grudnia 2016 r. Naczelnik Urzędu Celnego w P. orzekł o dokonaniu na majątku powodowej spółki zabezpieczenia przybliżonej kwoty zobowiązania podatkowego w podatku akcyzowym w kwocie 465 925 złotych.

Odnosząc się do stopnia szkodliwości czynu powód twierdził, iż ze względu na okoliczności faktyczne niniejszej sprawy, stopień szkodliwości czynu przyjęty przez organ jest nieuzasadniony i nazbyt wygórowany.

Zdaniem powoda przy ustalaniu wysokości nałożonej kary pieniężnej Prezes URE nie uwzględnił w należyтым stopniu wszystkich okoliczności mogących mieć wpływ na wysokość kary. W rezultacie nałożona zaskarżoną decyzją kara pieniężna w wysokości 42 500 zł jest kwotą dowolną, niewspółmiernie wysoką w stosunku do stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia, dotychczasowego zachowania powoda oraz jego możliwości finansowych, zwłaszcza w sytuacji zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej na stacji paliw w miejscowości M., której dotyczy zaskarżona decyzja, wobec zawieszenia wykonywania działalności.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości M. posiada koncesję na obrót paliwami ciekłymi, udzieloną decyzją Prezesa URE z dnia 12 maja 2014 r. nr (...) (k. 10 -12v)

Punkt 1 tej koncesji precyzował, że przedmiotem działalności objętej koncesją jest działalność gospodarcza w zakresie obrotu benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, olejami napędowymi, gazem płynnym w formie pośrednictwa handlowego bez wykorzystywania środków transportu eksploatowanych przez koncesjonariusza.

Zgodnie z pkt 2.2.4. wyżej wymienionej koncesji „koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów.”. (koncesja, k. 11)

Natomiast zgodnie z punktem 2.4.1. zawartym w koncesji koncesjonariusz był obowiązany zawiadomić Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją (w tym w szczególności nazwy, siedziby, numeru w rejestrze przedsiębiorców, numeru identyfikacji podatkowej, rozszerzenia bądź ograniczenia zakresu tej działalności) nie później niż 14 dni od dnia ich powstania.

Pomimo wskazanego wyżej przedmiotu i zakresu koncesji uzyskanej przez (...) Sp. z o.o., powodowa spółka prowadziła działalność w szerszym zakresie niż określony w koncesji, bez wcześniejszego uzyskania stosownej zmiany koncesji. W szczególności spółka dokonywała sprzedaży paliw za pośrednictwem stacji paliw położonej w miejscowości (...) oraz przy wykorzystaniu środka transportu. Na stacji tej odbywała się sprzedaż benzyny bezołowiowej Pb95 i oleju napędowego. Stacja wyposażona była w jeden dwukomorowy zbiornik o pojemności po 10 000 litrów każda komora, czyli łącznie o pojemności 20 000 litrów. W jednej komorze przechowywany był olej napędowy, a w drugiej benzyna bezołowiowa Pb95. Powodowa spółka prowadziła również działalność przy wykorzystaniu autocystern. Autocysterna o nr rej. (...) i pojemności 9 000 litrów stacjonowała na przedmiotowej stacji służąc do magazynowania oleju napędowego. Druga autocysterna o nr rej. (...) i pojemności 20 000 litrów służyła do transportu paliw. (protokół kontroli, k. 14 - 17 akt adm., ustalenia Izby Celnej w Ł., k. 7 akt adm., notatka służbowa, k. 8).

Na stacji paliw prowadzonej przez powodową spółkę w dniu 23 października 2015 r. została przeprowadzona kontrola przez Naczelnika Urzędu Celnego w P. dotycząca przestrzegania przepisów ustawy o podatku akcyzowym w zakresie stosowania właściwej stawki podatku akcyzowego od wyrobów energetycznych oraz zawartości nieusuwalnego znacznika i barwnika w tych wyrobach. (protokół kontroli, k. 14 - 17 akt adm.). Podczas kontroli pobrano próbki paliw z obu komór zbiornika magazynowego, tj. próbki oleju napędowego i benzyny bezołowiowej Pb95 oraz próbkę oleju napędowego z autocysterny o nr rej. (...).

Badania paliw przeprowadzone zostały przez Wydział Laboratorium (...) w K.. Badanie pobranej próbki benzyny bezołowiowej wykazało niespełnienie wymagań jakościowych w zakresie parametrów temperatury końca destylacji – FBP 218,9#C, przy wymaganiach jakościowych na poziomie max. 210#C, co oznacza, że parametr ten został przekroczony o 4,24% (Sprawozdanie z badań benzyny bezołowiowej, k. 19-20 akt adm.). Natomiast badanie pobranej próbki oleju napędowego wykazało niespełnienie wymagań jakościowych w zakresie parametru temperatury zapłonu, która wyniosła w badanej próbce 41,5#C, przy wymaganiach jakościowych na poziomie powyżej 55#C co oznacza, że parametr ten został przekroczony aż o 24,55%. (Sprawozdanie z badań oleju napędowego, k. 21-21v akt adm.).

Nadto w dniu 5 grudnia 2014 r. powodowa spółka zmieniła adres siedziby, o czym również nie zawiadomiła Prezesa URE. Poprzedni adres siedziby powoda to Ł., ul. (...), natomiast adres po zmianie siedziby w dniu 5 grudnia 2014 r. to (...). (KRS spółki (...) Sp. z o.o., k. 56-65).

W roku 2015 strona powodowa uzyskała przychód z działalności koncesjonowanej dotyczącej obrotu paliwami ciekłymi w wysokości (...) zł (k. 97 akt adm.).

W dniu 14 listopada 2016 roku powodowa spółka zawiesiła wykonywanie działalności (KRS spółki (...) Sp. z o.o., k. 65).

Powyższy stan faktyczny nie był sporny między stronami i został ustalony przez Sąd w oparciu o dowody zgromadzone w toku postępowania administracyjnego, których strony nie kwestionowały a i Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest uzasadnione, a decyzja wydana w sprawie przez pozwanego Prezesa URE jest prawidłowa.

W myśl art. 32 ust.1 pkt 4 p.e., wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wymaga uzyskania koncesji. Oznacza to, że dana działalność objęta koncesją podlega szczególnemu rygorowi narzuconemu w pierwszej kolejności przez decyzję

administracyjną kreującą w sposób szczegółowy warunki prowadzenia działalności gospodarczej przez dany podmiot gospodarczy objęty koncesją, zaś w dalszej kolejności przez przepisy powszechnie obowiązującej ustawy – prawo energetyczne, co w konsekwencji immanentnie wiąże się z ograniczeniem swobody działalności gospodarczej przez podmioty, którym została udzielona koncesja.

Natomiast w przypadku naruszenia warunków koncesji, niedyscyplinowany podmiot czeka nieuchronna sankcja przewidziana w przepisie art. 56 ust.1 pkt 12 p.e., w myśl którego, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, podzielanym przez Sąd orzekający w niniejszym składzie, odpowiedzialność ponoszona na podstawie wskazanego powyżej przepisu ma charakter obiektywny i wynika z samego faktu naruszenia określonych norm prawnych – w tym przypadku norm prawa energetycznego (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroków z 4.11.2010 r., sygn. akt III SK 21/10. LEX, nr 7373390 oraz 1.06.2010 r., sygn. akt III SK 5/10. LEX nr 622205).

Z tego też względu, odpowiedzialność ta istnieje w oderwaniu od winy, tj. dla ustalenia odpowiedzialności nie jest konieczne wykazanie zawinonego zachowania przedsiębiorcy, lecz wystarcza stwierdzenie faktu zaistnienia określonego naruszenia prawa tzn. bezprawności. Zatem przepis art. 56 ust.1 pkt. 12 p.e. stanowi samodzielną podstawę do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej za nieprzestrzeganie warunków udzielonej koncesji. Stopień zawinienia podmiotu, który naruszył warunki koncesji, można uwzględniać jedynie przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej (art. 56 ust. 6 p.e.). Wina nie jest więc przesłanką decydującą o samej zasadzie odpowiedzialności.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż spółka (...) Sp. z o.o. nie dopełniła obowiązku zawiadomienia Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności koncesjonowanej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi. Przedsiębiorca nie poinformował o zmianie adresu siedziby spółki oraz o rozszerzeniu przedmiotu i zakresu prowadzonej działalności. Spółka (...) prowadziła działalność poza zakresem koncesji gdyż wykorzystywała infrastrukturę, do czego koncesja jej nie upoważniała, skoro wskazywała jedynie na pośrednictwo handlowe, jako zakres działalności koncesjonowanej.

Skoro więc, zgodnie z warunkiem 2.4.1. koncesji, powód był obowiązany zawiadomić Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej koncesją, a tego nie dokonał, pomimo, że rozpoczął wykonywanie działalności koncesjonowanej w innym zakresie niż określony w koncesji -- to niewątpliwie naruszył powołany warunek koncesji. Jego obowiązkiem wynikającym z koncesji było bowiem zawiadomienie organu nie tylko o planowanej zmianie zakresu działalności, ale i powstrzymanie się z jej wykonywaniem przy wykorzystaniu środków transportu oraz wykonywaniem jej w miejscowości (...) do czasu uzyskania koncesji uwzględniającej tę lokalizację stacji paliw, a także możliwość prowadzenia działalności za pomocą autocystern.

Zdaniem Sądu tego typu rozszerzenie przedmiotu i zakresu koncesji stanowi naruszenie warunku koncesji. Skoro bowiem koncesja wyznacza ramy działalności koncesjonowanej jaką koncesjonariusz może podjąć, każde działanie podlegające koncesjonowaniu, a nie mieszczące się w ramach uprawnień wynikających z koncesji, należy ocenić jako sprzeczne z warunkami koncesji. Toteż prowadzenie sprzedaży paliw na stacji paliw nie ujętej w koncesji oraz za pomocą autocystern narusza warunki na jakich koncesjonariusz otrzymuje koncesję.

Warto odnotować, że wydanie koncesji, ale też jej zmiana poprzedzona jest analizą dokonywaną przez organ regulacyjny, czy przedsiębiorca spełnia warunki określone prawem, aby prowadzić działalność koncesjonowaną w danym zakresie. Dopiero pozytywna ocena tych warunków pozwala na wydanie władczego rozstrzygnięcia w postaci udzielenia koncesji, której posiadanie jest niezbędne do podjęcia działalności koncesjonowanej. Organ wydaje więc koncesję pod warunkiem zapewnienia gwarancji prowadzenia jej w kształcie określonym w koncesji. Stąd też każde rozszerzenie bądź ograniczenie wykonywanej działalności koncesjonowanej musi zostać poddane takiej samej ocenie i dlatego wymaga zawiadomienia Prezesa URE, co zostało także zastrzeżone w pkt 2.4.1. koncesji udzielonej powodowi.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że powód nie zawiadomił Prezesa URE także o zmianie siedziby spółki (...) Sp. z o.o., czym również naruszył powołany warunek koncesji, skoro ciążył na nim obowiązek zawiadamiania organu o wszelkich zmianach dotyczących wykonywanej działalności, w szczególności także dotyczących siedziby spółki, co zostało wprost wskazane w pkt 2.2.4. koncesji.

Co istotne, w ocenie Sądu, powód świadomie zaniechał dopełnienia obowiązku zawiadomienia organu koncesyjnego, gdyż postanowienia koncesji były bowiem w tej kwestii jednoznaczne. Warto odnotować, że zakres koncesji był zgodny z wnioskiem powoda, a więc fakt, że koncesja obejmowała jedynie pośrednictwo handlowe bez wykorzystania infrastruktury wynikał z tego, że powód składając do organu wnioski o udzielenia koncesji określił ją w taki sposób. Natomiast zupełnie wbrew tej treści, celowo i świadomie podjął działalność w miejscowości (...) i za pomocą autocystern.

Odnosnie wprowadzenia przez powoda do obrotu paliwa, którego parametry jakościowe nie były zgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów, to działanie to naruszało warunek 2.2.4. koncesji, który wprost zakazywał koncesjonariuszowi czynić przedmiotem obrotu takich paliw. Treść powołanego warunku koncesji w sposób wystarczająco precyzyjny i kompletny określa wymogi, jakim powinno odpowiadać paliwo wprowadzane do obrotu przez powoda. Natomiast w dacie przeprowadzania kontroli na stacji paliw powoda, której dotyczy przedmiotowa sprawa, obowiązywało Rozporządzenie Ministra Gospodarki z 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (obecnie obowiązuje Rozporządzenie z 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych – Dz. U. 2015, poz. 1680).

Z dowodów zgromadzonych przez Prezesa URE w toku postępowania wynika, że doszło do naruszenia warunku 2.2.4. udzielonej powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Wynik badań laboratoryjnych próbek paliwa, pobranych na stacji paliw powoda wskazuje jednoznacznie, iż benzyna bezołowiowa nie spełniała wymagań jakościowych w zakresie parametrów temperatury końca destylacji określonych w rozporządzeniu, natomiast olej napędowy nie spełniał wymagań jakościowych w zakresie parametrów temperatury zapłonu również określonych w rozporządzeniu. Fakt dopuszczenia się przez powoda zarzucanego mu naruszenia jest zatem faktem obiektywnym.

Konsekwencją naruszenia warunków koncesji jest sankcja przewidziana w art. 56 ust. 1. pkt 12 p.e. W myśl powołanego przepisu karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

W tym stanie rzeczy prawidłowe było ustalenie przez organ regulacyjny podstaw do nałożenia na powoda kary pieniężnej, o jakiej mowa w art. 56 ust 1 pkt 12 p.e.

Zdaniem Sądu Prezes URE również prawidłowo rozważył wszystkie przesłanki rzutujące na wymiar kary tj. stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie powoda oraz jego możliwości finansowe (art. 56

ust. 6 p.e). Ponadto kara w niniejszej sprawie została wymierzona w ustawowych granicach, tj nie przekroczyła kary maksymalnej, która może stanowić 15% przychodu przedsiębiorcy.

Zdaniem Sądu orzeczona kara w wysokości 42 500 zł, co stanowi ok. (...) % przychodu za rok 2015 r, jest adekwatna do stopnia szkodliwości czynu. W szczególności przy wymierzaniu kary należało wziąć pod uwagę znaczne natężenie naruszeń koncesji. Powód bowiem dopuścił się nie jednego, ale kilku istotnych naruszeń warunków koncesji, z których najpoważniejsze to wprowadzenie do obrotu paliwa o parametrach niezgodnych z obowiązującymi normami. Przestrzeganie norm jakościowych paliw, które zostały określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych, jest niezwykle istotne ze względu na bezpieczeństwo zdrowia i życia ludzkiego oraz z uwagi na ochronę środowiska naturalnego. Paliwo, które tym normom nie odpowiada zagraża istotnym wartościom prawnie chronionym. Przedsiębiorca naruszył aż dwa parametry jakościowe, bowiem benzyna bezołowiowa przekroczyła wartość określonej w rozporządzeniu temperatury końca destylacji, a olej napędowy – wartość temperatury zapłonu, przy czym przekroczenia te okazały się być znaczne (przekroczenie odpowiednio o 4,24% i 24,55%).

Podobnie prowadzenie działalności w szerszym zakresie niż określone w koncesji miało duszą szkodliwość. Sposób prowadzenia działalności i jej zakres jest podstawowym element koncesji. Od wskazanego przez przedsiębiorcę sposobu i zakresu prowadzenia działalności zależą działania podejmowane przez regulatora rynku. W zależności od zakresu prowadzonej działalności, Prezes URE może różnie intensyfikować kontrolę danego przedsiębiorcy. Jednakże wobec braku wiedzy na temat rzeczywistego zakresu prowadzonej działalności, nadzór nie może być sprawnie wykonywany, co działa zarówno na niekorzyść konsumentów - nabywców paliwa, jak też środowiska. Oczywistym jest, iż bez odpowiedniej kontroli organ nie jest w stanie stwierdzić, czy paliwo jest prawidłowo przechowywane, a obrót nim nie stanowi zagrożenia, chociażby dla środowiska naturalnego.

Wobec powyższego Sąd uznał, iż kara na poziomie ok. (...) % przychodu powoda za rok 2015 nie jest karą nazbyt wygórowaną i w niniejszych okolicznościach nie może ona zostać obniżona. Należy przy tym podkreślić, że kara musi być dla przedsiębiorcy wystarczająco odczuwalna, a więc nie może być jedynie symboliczna, gdyż tylko wówczas spełni ona swoją rolę przymuszającą do właściwego zachowania, ale także odniesie skutek wychowawczy i pozwoli zapobiec w przyszłości podobnym naruszeniom dokonywanym tak przez samego ukaranego przedsiębiorcę jak i innych przedsiębiorców działających na rynku obrotu paliwami.

Odnosnie zajęcia majątku przedsiębiorcy na zabezpieczenie jego zobowiązań podatkowych, wskazać należy, iż zajęcie to nie może skutkować odstąpieniem od wymierzenia przedsiębiorcy kary, czy też jej zmniejszeniem. Faktem jest, iż doszło do zabezpieczenia kwoty w wysokości 465 925,00 zł na majątku powodowej spółki. Niemniej jednak zajęcie nie oznacza, że kwota kary nie uwzględnia możliwości finansowych przedsiębiorcy. Zdaniem Sądu nałożenia na przedsiębiorcę kary w kwocie 42.500 zł nie wpłynie znacząco na sytuację spółki, gdyż kwota ta jest niepomernie mniejsza niż zajęta w związku z zobowiązaniami finansowymi.

Z tych względów, w oparciu o przepis art. 479⁵³ § 1 k.p.c. orzeczono jak w pkt. 1 wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w pkt. 2 na zasadzie art. 98 k.p.c. zasądzając na rzecz pozwanego wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka